

LIFT

ARETÉ

---

www.arete.rs

Zbirka
Fabula

Glavni i odgovorni urednik
Nina Gugleta

Prevod
Nina Gugleta

Naslov originala
Tomo Podstenšek
D V I G A L O

LIFT

Tomo Podstenšek

Prevod
Nina Gugleta

I

Kroz uzani otvor, iza pokrivenog prozora, polako se prikrao prvi plamen svetlosti i na podu je iscrtao jedva vidljivu, bledunjavu prugu koja je nezadrživo postajala sve svetlija. Predmeti u sobi, jedan za drugim, odbacili su tajanstvene noćne oblike i dobijali svoje dosadne dnevne obrise; tamo je stajao orman, ovde je pospano čučala ugaona stolica, pored nje sijala je glatka površina modernog stočića, a u čošku, ispod debelog sloja različite odeće, ležao je ofinger. Svetla pruga na podu sve je više sijala i iznad nje, sve do plafona, digla se prozirnozlatna zavesa prašine, obasjana dodirima sunca.

Na drugoj strani ove zavese, koja se nežno lelujala, nalazio se veliki krevet naslonjen uza zid, preširok za jednog čoveka, a da se na njemu ne oseća usamljeno. Usred kreveta iscrtavao se nepokretan obris ženskog tela; nešto skoro bajkovito bilo je na njoj dok je ležala tamo, s dlanovima umesto jastuka, kao što spavaju princeze u dečjim slikovnicama. Lice je bilo nežno, potezi skoro dečji i vanvremenski; čovek ne bi mogao da joj dâ više od pet godina. Duga, zlatna, umršena kosa padala je preko ramena, odakle se linija tela spuštala prema struku, pa opet zatalasala u kukovima i nastavila još dugo preko sitnom čipkom ukrašene

ivice spavačice. Tako nepokretna, izgledala je više kao privid, nego kao biće i tek jedva приметно talasanje čvrstih, jedrih prsa izdalo je njeno ovozemaljsko postojanje.

Najednom, u sobu prodre s ulice glasan prasak; verovatno iz stare izduvne cevi jer ga prati tupo kašljanje motora. Oči se otvore iznenađeno, više nego uplašeno, s lica nestane milina, linije postanu oštrije, mutan pogled trudi se da prodre kroz guste trepavice, katranasto slepljene od jučerašnje maskare. Dva elegantna, svilenkastoglatka stopala dodirnu pod, ali se brzo predomisle i pobegnu nazad u sigurno utočište bele posteljine. Oči se ponovo zatvore, telo pokušava ponovo da pronade pređašnju poziciju, ali ne ide i ne ide. Čak i kroz zatvorene kapke, nezaustavljivo prodire iskrivljena slika sobe, čudno nanizana vrti se oko nevidljive ose; sve brže se vrti, iznenada iskoči iz ležišta i stomak se savije u snažnom grču. Brzi koraci sapliću se do kupatila, u zadnjem trenutku podigne se poklopac ve-ce školjke i usne u obliku trešnje popuste pod pritiskom vinskocrvenog slapa koji se odbija s keramičke površine tako da kapljice poprskaju blede lice. Suze nehotice nakvase oči, ruke grčevito grle ivicu školjke, duga zlatna kosa nemoćno visi u prazno, a telo se bez nadzora savija u divljim naletima, kao da želi u očajničkom pokušaju da izbací svu svoju prljavu unutrašnjost, sve nepotrebne organe – želudac, bubrege, creva, pluća i sav preostali balast koji samo zauzima prostor i pretrpava srce.

Gorak ukus žuči u ustima, još trzaj ili dva i završeno je. Izmučeno biće savije se u dva pregiba i ostane da leži na umirujuće hladnim pločicama. Nekako se jedva oporavi i, neverovatno spretno, iskoči iz spavačice i otpuzi prema kadi. Hladna voda ispere, jedan za drugim, sve grehe prošle noći i naposletku iz kupatila izađe sasvim druga osoba koja se ne seća prošle noći, ni svetlucavih lampica, ni gomme tela koja su se njihala u ritmu muzike, ni usana koje su je celu noć ljubile.

Mekan frotirski peškir brzo klizi po još mekšoj koži; površna je u tome što radi i na telu ostaju brojne kapljice koje liče na sjajne bisere. Vitke noge brzo se vrate u sobu dok za sobom ostavljaju mokre otiske stopala. Oči potraže sat na zidu, preko lepih sočnih usana sklizne jednako sočna ali malo manje lepa reč, bele ruke utonu u velike gomile nasumično izmešane garderobe koja leži svuda po sobi. Na videlo izađu svileni košulja, tamnoplava suknja i za par trenutaka još gornji deo odela, svi komadi poprilično čisti i ne previše zgužvani. Donji veš i pantalone nekim čudom bili su na svom mestu u fioci. Dok se oblačila, brzi pokreti pocepaju najlon čarape; više nema vremena za presvlačenje, srećom je rupa dovoljno visoko da se, uprkos kratkoj suknji, neće videti.

Nakon oblačenja, na redu je ritual šminkanja; ovog puta zbog žurbe u kraćem i okrnjenom obliku. Brz nanos pudera prate još brži potezi karmina. Dok usne rutinski klize jedna preko druge, kapci već nestaju ispod debelog sloja senke, olovka hitro iscrtava oči, a maskara je u svojoj revnosti skoro prestigne, kao što staromodna dama u širokoj haljini zapleše po već dugim trepavicama i uvije ih u dragocenu crninu. Samo još trunka rumenila na obraze i fasada za spoljašnji svet je završena.

A sad, frizura... Trenutak razmišljanja, divlja potraga po fioci, velika šnala za kosu već je na glavi, pa poleti opet nazad među ostalo šarenilo. Na kraju, odlazi u kosu jednostavna gumica, ušivena tamnoplavim, skoro crnim materijalom koja uz pomoć prstiju u nekoliko trenutaka napravi veliki rep, vragolasto razigran i istovremeno s željenim dodirrom mladalačke elegancije. Pošto je jutarnji zadatak neočekivano brzo završen, ostala su dva-tri minuta slobodnog vremena – dovoljno za doručak. Otvori se frižider, zatvori se frižider, prevremeni pogled na hranu opet prizove osećaj mučnine iz stomaka.

Noge ubrzaju prema hodniku i rutniski se ugnezde u par klasičnih crnih cipela s visokom petom, ruke dohvate unapred spremnu žensku tašnu, brava na ulaznim vratima lagano zaškripi, zacvile loše podmazane šarke, sa spoljašnje strane čuje se ključ i strogo ozbiljna mlada dama umereno poslovnog izgleda pohita u susret svojoj uobičajenoj radnoj svakodnevici.

Podjednako odlučnim, ne predugim i ne prekratkim, baš umerenim koracima zaškripi beli pesak na prinudnom parkingu gde je još prošle godine bila trava i nekoliko oronulih sprava za igru. Umesto dečjih glasova, čuje se pri-tajeni zvuk motora i mali zlatnožuti automobil, zaobljen kao jaje, kako i pristaje damskim modelima, odveze se prema gradu.

Za vreme vožnje, baci pogled u retrovizor i rutinski pregleda rezultate šminkanja i prilično je zadovoljna. Oči se polako vrata na put; zapravo tek se spremaju da to urade – u tom kratkom trenutku, dok se pogled zamagli i očni mišići se trude da isprave sočivo u traženju prave fokusne dužine, tišinu razbije prodoran krik cvilećih kočnica.

Pogled se brzo usmeri ka ogledalu; prekasno, posledice nepažnje više nije moguće otkloniti. Na jedva приметnim rupicama u ušima ne njišu se minduše i vrat je prazan; ni biserne, ni zlatne, ni srebrne ogrlice, čak ni najobičnijeg priveska na najobičnijem lančiću nema tamo. Srećom, koža na vratu još je mladalačka i glatko napeta, a uši su veoma lepo oblikovane; na donjem delu su pristojno zaobljene i ni za milimetar previše prirasle. Situacija je, uprkos tome, užasno neprijatna, a zaboravnost i jutarnja žurba očigledno su uzeli svoj danak i na kraju moglo je da se dogodi nešto mnogo, mnogo gore; na primer da se cipele ne slažu sa haljinom ili nešto slično...

Kratka ulica ubrzo se stopila sa širokim bulevarom; sledio je novi zadatak. Bilo je potrebno da se istupi iz kolone, da se desnom trakom zaobiđe što više vozila i da se, pre

sledeće raskrsnice, vrati nazad u levu traku i skrene prema centru grada. Namrštena lica nisu davala previše nade da će nekoga propustiti ispred sebe; red je bio predugačak i sat podmakao za ljubaznost.

Uprkos tome, uključila je žmigavac i strpljivo klizila uz kolonu tražeći slabu kariku u neisprekidanoj koloni lima.

Starija gospođa sa debelim naočarima i noktima zarivenim u kožu volana – otpadne; biznismen bez kose u odelu na pruge koji upravo nešto urla u telefon, takođe ne dolazi u obzir; mlađi par koji ljubljenjem skraćuje čekanje na sledeće pomeranje – hmm... ne, previše su udubljeni u to što rade kako bi mogli da se dogovore za bilo šta drugo; zlovoljno namršten debeli čovek koji u vožnji jede sendvič, takođe ne... A ovaj čovek, srednjih godina, bezvoljan, sivo prosečan, bledunjavih poteza lica, verovatno oženjen, naravno nesrećno, kako drugačije... Da, baš njega je tražila i on čeka baš nju, iako to još uvek ne zna.

Prvo je potrebno privući njegovu pažnju, kratak pritisak na sirenu, kao slučajno, sasvim je dovoljno. Glava se trgne iz zanesenosti, zenice se rašire, usta neznatno otvore kao što je i običaj kada muškarac u srednjim godinama ugleda mladu ženu, pa još i lepu. S druge strane, kroz odškrinuta vrata u srce zasija svetlucav osmeh ispraćen prosečnim pogledom. Trepavice za svaki slučaj zatrepere kao svilena krila leptira i posao je završen; mrvica lažne naklonosti uspešno zamenjena za malecku uslugu.

Ostatak vožnje prođe u rutinskoj zamišljenosti, predivnom stanju budnosti kad se ruke i noge pomeraju same od sebe, kada oči gledaju, ali jeziku bi bilo nemoguće da odgovori šta vide i dok je glava tako blaženo prazna da u njoj ne zatreperi ni najsitnija misao. Odjednom se nađe na cilju svog puta, a da ne zna baš najbolje kako je do tamo došla. Dok je izlazila iz automobila, prođe je blagi osećaj zbunjenosti. Međutim, odmah ga prevaziđe i sa dodatnom odlučnošću požuri dalje.

Zvuk peta ravnomerno odzvanja po betonskom tlu podzemne garaže i na kraju nestane iza vrata lifta. Kažiprst pritisne okruglo dugme s brojem šest, ne dogodi se ništa. Slede još dva nagla, sada već malo frustrirana, pritiska i kad je već izgledalo da će ostati bez odaziva, ipak se začuje tiho brujanje iz stomaka poslovno-tržnog centra i krene prema srcu kutija koja liči na veliki, metalni sanduk, unutra obložen ogledalima umesto mekanim materijalom. Kao što truplu, pre nego što legne u grob, tako i telu u liftu padne teret s duše – ometala bi službenu profesionalnost i bila bi za telo sramota.

Misli odlutaju ka planiranim poslovima, otvori se crna torba, iz nje izlete papiri; šteta dragocenog vremena, zrna nemilosrdno teku iz nevidljivog peščanog sata i svako zrno kao da je od zlata. U nekoliko trenutaka prođu godine, devojka sazri u ženu, još mladu, a ne previše; taman koliko je još prihvatljivo za ozbiljan, *profesionalan* izgled.

Brujanje prestane, vrata se otvore, pognuta glava još lista papire dok duge noge već skreću udesno iza ugla. Gipko telo iznenada se zaleti u veliku, mesnatu masu koja mu se neočekivano stvorila na putu.

Na pod padne elegantna kožna torba, iz ruku ispadnu beli papiri i kafa se prolije po beloj košulji tako da crna fleka prođe kroz belu tkaninu na mermerna prsa. Usne se ogorčeno napuće, oči napola zatvore, kroz duge trepavice pogled naglo potraži krivca za iznenadnu nesreću.

Isti u užasu promrmlja nerazumljivo izvinjenje, sluđen još više nego što dolikuje događaju. Njegov strah je suvišan; tog jutra previše žuri da bi se isplatilo uputiti pažnju nevažnom uzroku neprijatnog događaja. Kolena se saviju, glava sagne, a ruke užurbano pokupe rasute papire.

Sada i njemu padne na pamet misao, zapravo ne, to uopšte nije misao, aktivira se refleks da pomogne u popravljanju nastale štete. Nisu sluđene samo njegove misli, ne podrhtavaju samo njegove debele usne i ruka drhti,

sluđena je i u toj sluđenosti zaboravi da još uvek u ruci drži plastičnu čašu napola prosute kafe. I pošto se nagnula prema podu, ta kafa, zapravo – ostatak od nje, u elegantnom slapu izlije se na ženski vrat savijen poput labudovog.

Šokiran vrisak raspára hodnik kao strela koja udara preko nebeskog svoda. Tamo gde seva ubrzo i zagrmi – šamar odjekne po mesnatom, zaraslom obrazu i pre nego što se završi odjek, potkrepi ga i glasno: *Idiote!* Potom duge noge na visokim potpeticma besno pohrle prema svojoj kancelariji, a *idiot* upijajući začuđeno podrugljive poglede prolaznika, osramoćeno stoji u bari od kafe.

I I

U dugoj koloni automobila uhvaćenih u jutarnji špic, koja se vije prema centru grada, tu i tamo štrči neki koji svojom veličinom, oblikom, markom i modelom otkriva bogatog vlasnika. U jednom od tih sedi za volanom sređeni stariji gospodin, vidno uznemiren više od svojih saputnika u koloni. Obično odlazi na posao sat vremena ranije, tako da nije naviknut na svakodnevne zastoje. Kao da postojeće stanje neprijatnog čekanja nije bilo dovoljno, iznenada primeti kako automobil iza njega izlazi iz reda, odvozi se u susednu traku i dobrih četrdeset metara dalje bestidno uključuje levi žmigavac i opet se vraća u kolonu.

Na tren mu je u glavu jurnula vrućina i osetio je pulsiranje vena na slepoočnicama. Nije ga naljutio gubitak jednog mesta za čekanje (za njegov poslovni uspeh u najvećoj meri bila je zaslužna upravo sposobnost da napravi razliku između važnih i nevažnih pojava u životu), razbesnela ga je ljudska bezobzirnost, kao i kad god je neko kršio pisana ili nepisana pravila društvenog ponašanja.

Duboko uzdahnuvši, pomirio se s tim da su ljudi po-divljala horda bez najmanjeg osećaja za red i u imeniku je potražio broj svoje sekretarice.

„Dobro jutro, Maruša. Slušajte, danas ću malo zakašniti... Pripremite mi, molim vas, svu dokumentaciju o slučaju Virberg, da ne gubim vreme u traženju. Da, da, tako... Dobro, doviđenja!”

Potom je u mislima obradio sve današnje obaveze; pored slučaja Virberg, gde se radilo o iznajmljivanju poslovnih prostora, imao je još tri sastanka sa interesentima za oglasni prostor i razgovor s nekim francuskim investitorom. Nakon toga morao je da pregleda i napredovanje građevinskih radova u garaži i da potpiše nekoliko ugovora – sasvim uobičajen radni dan.

Pošto je na kraju stigao do ulaza u garažu, čija je utroba virila ispod podnožja visoke, u staklo obučene zgrade, profesionalno je zagledao radnike koji su se vrmali po obližnjem gradilištu. Najednom je čuo sviranje u znak upozorenja, a trenutak kasnije i bučno škripanje metala, pošto je rampa na ulazu počela da struže po limu karoserije na prednjoj strani njegovog automobila. Iz grla je pustio očajan krik, naglo je krenuo u rikverc, pritisnuo dugme na automatu, žestoko iščupao ponuđenu karticu za parkiranje i krenuo ispod podignute rampe. Uz to nije zaboravio strogi pogled prema nadzornoj kameri, kao da je njime hteo da spreči smeh čuvara koji se negde nedaleko odatle u svojoj skućenoj sobici smeje na sav glas u monitor.

Nervozno je vijugao po tunelima garaže i parkirao na svom mestu. Izašao je iz auta i pogledao štetu. Velika, srebrna ogrebotina razvučena celom širinom automobila i udubljen lim.

Zaista neprijatna stvar, a na kraju – samo to. Pobesneo je više zbog svoje nepažnje i rasejanosti, nego zbog nastale štete. Pre deset ili petnaest godina tako nešto nije moglo da mu se dogodi...

Kao stari vuk kada oseti da se polako, ali sigurno bliži kraj njegovom vođenju stada, na trenutak se pritajio, a potom divlje otišao dalje, čvrsto odlučan da kao dokaz svoje

moći rastrgne prvo biće koje mu se nađe na putu. Do lifta se već smirio; emocije su i ovog puta nemoćno kapitulirale pred navalom neumoljivog racionalizma.

Kad je ušao u hodnik ispred svoje kancelarije, imao je na licu sasvim običan izraz – stroga, odlučna smirenost, začinjena prstohvatom aristokratskog.

„Dobro jutro, mape u vezi sa slučajem Virberg čekaju vas na radnom stolu, sekretarica gospodina Grma otkazala je preko telefona današnji sastanak, radnici iz održavanja doneli su peticiju u vezi s uslovima rada, iz banke su javili da je kredit i zvanično odobren, ovde imate današnju poštu, novine su na svom mestu, a odmah vam nosim i kafu”, sekretarica je odrecitovala jutarnji raport.

„Dobro! Da li je Grm predložio nov termin sastanka?”

„Njegova sekretarica pitala je da li biste mogli da ga primite sutra.”

„Da? Reci da sam cele nedelje zauzet. Možda sledeće srede... A onda, naknadno, pomeri sastanak za još dan-dva, znaš već kako to ide!”

„Da, gospodine.”

„Donesi mi već jednom tu kafu, da mogu da počnem da radim.”

„Odmah, gospodine.”

Zatim je seo u fotelju, nagnuo se iznad jutarnjih novina i rutinski ih prelistao. Jedva je primetio šolju koja mu se našla pored desne ruke, promumlao *hvala* i uzeo tri duga gutljaja. Vreme mu je bilo previše dragoceno za bilo kakva banalna uživanja i lagano srkanje kafe.

Onda je zaronio u slučaj Virberg. Nevidljive Marušine ruke odnele su praznu šolju, kao što su je i donele. Tokom vremena pogled mu je odlutao preko ivice belih papira i na trenutak se zadržao na slici automobila u novinama. Preko volje dunuo je kroz nos i podigao telefonsku slušalicu.

„Maruša? Jutros sam malo ogrebao auto... Aha, već znate?... Da li je već sve dogovoreno s auto-limarom

i lakirerom?... Ne, ne, u redu je, dobro je da ste se setili. Veoma pohvalno. Stvarno, veoma pohvalno.”

Zatim se opet vratio poslu. Koji sat kasnije sekretaričin diskretan glas opomenuo ga je na vreme za prvi sastanak, pa za drugi i treći... Nervozni, preznojeni muškarci u odelima i kravatama pojedinačno su ulazili i nadugo i naširoko objašnjavali svoje želje i zahteve. On je govorio malo, tu i tamo čeličnim, jasnim glasom postavio neko pitanje, izrazio saglasnost ili negodovanje. Razgovori su se uvek završavali čvrstim rukovanjem i širokim, izbeljenim osmesima.

Napolju je počeo da pada mrak, automatska svetla sa svetlećim senzorima su se palila. Iznenađna promena svetla prodrmla ga je, trepuno je i skinuo naočare na nekoliko trenutaka. Pogledao je fotografije izložene na stolu. Na prvoj debeljuškasta plavuša, bivša žena sa kojom već nekoliko decenija komunicira samo preko advokata. Na drugoj sin, nasmejan, sedi iza torte sa devet svećica. Ove godine će da duva šesnaest ako slučajno pre toga ne ubrizga sebi preveliku dozu. I sa njim je odavno prekinuo sve odnose i skoro ga izbrisao iz sećanja. Na trećoj slici mlada, lepa devojka koja pozira u haljini s diplomom jednog od najprestižnijih američkih univerziteta. U istom okviru su i dve manje slike okruglastih dečaka – njeni sinovi, njegovi unuci. Nikad ih nije video, odakle mu vreme za tako nešto...

„Gospodine direktore, da li treba još nešto da se uradi?“, razbije tišinu Marušin plašljivi glas.

„Šta? Ne, ne, možete da idete, već je pola devet!”

Na trenutak je zastala na vratima, kao da nešto čeka, a potom se pognute glave polako okrenula.

„Maruša?”

„Da?”

„Dođite malo ovamo.”

Čudnim i stidljivim koracima doskakutala je kod nje-ga. Teško bi ocenio da li joj je bilo drago zbog poziva ili joj je to gnjavaža. Kada je došla do njegove stolice, zastala je i zagledala se negde na kraj svojih cipela. Privukao ju je sebi. Prepustila mu se kao lutka bez vlastite volje ili želje. Površno ju je poljubio nekoliko puta, uhvatio je za ramena i sa než-nom odlučnošću primorao da klekne na pod između njego-vih nogu. Prste je zario u duge, tamne kovrdže i nagnuo se nazad. Čuo je prepoznatljiv zvuk nelagode. Automatizam njegovih pokreta otkrivao je da je takav završetak radnog dana predstavljao pre rutinu nego nešto drugo.

Gledao je njeno okruglo lice, uokvireno crnom ko-vrdžavom kosom, istovremeno lepo i ružno. Gledao je lice i usput postao svestan da ga pre tri-četiri decenije u masi drugih, lepših i prijatnijih lica ne bi ni primetio. Na njemu je sve tako... prosečno.

Na trenutak je prestala i pogledala ga začuđeno, po-tom se sa dvostrukom željom opet bacila na posao. To ga je probudilo iz nostalgичnih razmišljanja zbog kojih mu je ud skoro potpuno pao. Pokušao je ponovo da se koncentriše, da usmeri misli na telesne užitke i, uz veliki duševni na-por, napokon je uspeo; zadnje dve ili tri godine imao je sve više problema s erekcijom, a u skladu sa svojom prirodom nije ni pomislio na lekarsku ili farmaceutsku pomoć. To bi bio znak slabosti, nemuževnosti, znak da se njegovo vreme na prestolu bliži kraju. Poslednjim atomima snage usme-rio je misao ka atributu na njegovoj ljubavnici, koji ga je izluđivao uprkos prosečnom izgledu – ka njenoj mladosti. Još nije napunila trideset godina, dakle bila je dosta mla-đa od njegove dece. Da, zapravo, mogla bi po godinama da mu bude unuka. Ta preverzna misao dala mu je nov polet, obema rukama uhvatio ju je za glavu i jako je privukao sebi, da je poluglasno zajecala i nozdrve su joj se raširile hvatajući dah. Bila je mlada, a on dovoljno star da je bio svestan neprocenljive vrednosti te osobine. Kad god bi

imali seksualni odnos, osećao je da joj iz usta, međunožja, iz svake pore tela srće deo te mladosti i tako vara smrt za trenutak ili dva.

Da, stvarno, koliko staraca od sedamdeset godina može da se pohvali da svaki dan trpa mladu ženu, ne najlošijeg izgleda? Postoji li neki očigledniji dokaz njegove moći, dominantnosti i važnosti? Da li njegov društveni položaj na samom vrhu piramide može da se egzemplificira na još jasniji način? Tim retoričkim pitanjima doveo je sebe do mučno bolesnog orgazma. Sav zadihan, hvatao je vazduh, bar privremeno zadovoljan sobom i svetom oko sebe.

„Doviđenja, gospodine direktore! Srećni praznici.”

„Vama takođe, Maruša. Doviđenja!”

Kada je osetio da mu se ritam pulsiranja srca vraća u normalu, povukao je gaće opet gore i zakopčao pantalone. Te žene! Nikad ne pospreme za sobom.

Opet se vratio papirima na stolu kako bi što pre nadoknadio izgubljeno vreme.

I I I

Sunce je bilo visoko na nebu i odgurnulo je jutarnje oblake negde na ivicu horizonta kada je po asfaltu glavne ulice zakoračio osrednje visok, pomalo zdepast muškarac, obučen u isprane farmerice i modernu usku majicu. U jednoj ruci držao je kožnu jaknu koju je brižno planiranom nemarnošću prebacio preko desnog ramena, oči su mu prekrivale crne naočare za sunce, na nogama je imao neobično špicaste cipele, a u ustima je muljao žvakaću gumu kojom je baš intenzivno razgibavao svoju donju vilicu.

Skrenuo je u malu, stilsku kafanicu gde su se okupljali kvaziumetnici i samozvani intelektualci. S police je usput uzeo jutarnje novine i seo na svoje uobičajno mesto u ćošku odakle je istovremeno nadzirao ceo prostor kafanice i mali deo ulice, koji je mogao da se vidi kroz velike staklene prozore.

Pogledom je potražio kelnericu, plavokosu debeljucu koja širokim osmehom veoma uspešno zamenjuje očigledan nedostatak skoro svih drugih ženskih atributa. Iako je nekolicina gostiju stigla pre, devojka mu je, uprkos tome, odmah prišla.

„Zdravo. Šta donosim?”

„Kao i obično, molim.” (Umesto tačke ili uzvičnika na kraju rečenice uputi joj blago podizanje desne obrve koje njeno okruglo lice u trenutku oboji crvenilom.)

Za nekoliko minuta na njegovom stolu već se našli: šolja makijata, flaša piva i čaša vode.

„Izvolite.”

„Hvala.” (Ovog puta, umesto interpunkcije podigne levu obrvu – efekat na devojčinim obrazima potpuno je isti kao i malopre.)

Na brzinu prelista novine, uglavnom samo preleti naslove, a tu i tamo udubi se u sadržaj članka. Zato s više pažnje i uživanja srče kafu. Pravi male, smešno malecke gutljaje kojima jedva okvasi jezik i usne. Na unutrašnjoj strani šolje, kao godovi drveta u manje ili više jednakim intervalima, iscrtavaju se braon krugovi. Mnogo ih ima; tek dvadeseti gutljaj isprazni šolju do dna.

Potom se prihvati piva – popije ga iz flaše, na eks. U međuvremenu, između makijata i napitka od hmelja, popije još malo vode; tek toliko koliko je potrebno da izbegne neželjeno mešanje ukusa.

Pošto je zadovoljio svoju potrebu za alkoholom i kofeinom, posvetio se flertovanju s prisutnim pripadnicama lepšeg pola. Pored, već ustaljenog, očijukanja s konobaricom uvede istovrsnu komunikaciju s dvema studentkinjama koje su, umesto na predavanja radije svratile na piće, pa sa starijom fotografkinjom koja usamljeno ispija šolju zelenog čaja i na tren još s lepoticom koja je došla u kafić u pratnji dečka. Taj se se ljutito okreće na stolici i namršteno gleda gde sve vreme beže oči njegove izabranice.

Izuzetno je naporan zadatak na daljinu muvati pet ili šest žena istovremeno, pogotovo ako si *džentlmen* i želiš to da radiš kao što priliči; dakle tako da svaka od njih misli da je za tebe jedina na svetu. Možda baš zbog tog nadljudskog napora nije ni primetio osobu za susednim stolom. Možda se stranac nalazio baš usred slepe pege njegovog desnog